

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๑๙๙/๒๕๖๐

ศาลปกครองนครราชสีมา
ศาลจังหวัดสุรินทร์

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒
ประมวลกฎหมายที่ดิน
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

คดีนี้แม้ผู้ฟ้องคดีเป็นเอกชนยื่นฟ้อง อธิบดีกรมที่ดินที่ ๑ นายอำเภอเมืองสุรินทร์ ที่ ๒ นายกองการบริหารส่วนตำบลตาอ้ออง ที่ ๓ ผู้ปกครองท้องที่ หมู่ที่ ๑ ตำบลตาอ้ออง ที่ ๔ เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสุรินทร์ ที่ ๕ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยมีคำขอให้ศาลเพิกถอนหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ ๔๓๕๒๙ แปลงทำเลเลี้ยงสัตว์ป่าคล้องสาธารณประโยชน์ก็ตาม แต่เหตุแห่งการขอให้เพิกถอนหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นการทับซ้อนกับที่ดินตาม น.ส. ๓ เลขที่ ๒๗๒ ของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๓ และที่ ๕ อ้างว่า ผลการรังวัดที่ดินของผู้ฟ้องคดีปรากฏว่าได้เนื้อที่มากกว่าหนังสือรับรองการทำประโยชน์ เลขที่ ๒๗๒ ซึ่งเนื้อที่ที่ดินที่เกินมานั้นเป็นที่ทำเลเลี้ยงสัตว์ป่าคล้องสาธารณประโยชน์ ตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ ๔๓๕๒๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ จึงได้คัดค้านการรังวัดของผู้ฟ้องคดี ทั้งมีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๕๒/๒๕๔๓ วินิจฉัยว่า ที่ดินบริเวณพิพาทเป็นที่สาธารณประโยชน์ กรณีตามคำฟ้องและคำให้การจึงเป็นการโต้แย้งสิทธิในที่ดินพิพาทว่าเป็นที่ดินของผู้ฟ้องคดีตาม น.ส. ๓ เลขที่ ๒๗๒ หรือเป็นที่ดินในเขตที่สาธารณประโยชน์ทำเลเลี้ยงสัตว์ “ป่าคล้อง” ตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ ๔๓๕๒๙ ประกอบกับคดีนี้เป็นกลุ่มคดีเดียวกันกับคดีที่คณะกรรมการได้เคยมีคำวินิจฉัยไว้แล้วว่าเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อยู่ในอำนาจศาลยุติธรรม ตามคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๕๐/๒๕๖๐ และคำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๑๓๕/๒๕๖๐ คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม